

om der paahviler nogen, og i bekræftende Fald hvem, Ansvar for, at der ikke blev skredet ind mod Alberti, efter at der var fremført offentlig Anklage imod ham, og dels det, hvem Skylden egentlig paahviler for, at han kom ind i Ministeriet i Aaret 1901. Det sidste Spørgsmaal blev ret udførligt behandlet i Lørdagsmødet, og jeg beklager meget, at jeg ikke kunde være til Stede, men jeg har ved særlig Velvillie faaet Fortrykket af det Foredrag, der blev holdt af det ærede Medlem fra Thisted (N. Andersen). Jeg vil tillade mig at fremsætte nogle Bemærkninger om dette Punkt, medens jeg ikke skal tale om det andet Punkt, som jo ikke vedrører mig personlig, og hvor man ikke kan paalægge mig noget Ansvar.

Det ærede Medlem sagde i sit Foredrag, at den, der egentlig bar Skylden for, at Alberti i 1901 kom ind i Ministeriet, var mig i ganske særlig Grad og i langt højere Grad end nogen anden, og det af flere Grunde, bl. a. ogsaa af den Grund, at jeg rimeligvis kendte Alberti bedre end de fleste. Jeg skal dertil bemærke, at 25 Aar før Ministeriet dannedes, eller lidt mere, manudcerede jeg Alberti til juridisk Eksamen. Jeg kan ikke sige, at han var mig helt sympatetisk, fordi jeg ikke kan lide unge Mennesker, som ere meget materielle, og hvad jeg navnlig havde meget imod, var f. Eks. hans Udtalelser om, at han ikke anerkendte, at Moralen betød noget, men kun Straffeloven. Jeg syntes ikke om det, og min Forbindelse med Alberti blev derfor ikke fortsat. Jeg kan sige, at jeg vist har kendt ham mindre end de fleste; jeg kan sige, at i de 25 Aar, der vare forløbne, siden han blev Kandidat — for Resten med en udmærket Eksamen —, havde jeg ikke talt med ham tre Gange, er jeg vis paa. Altsaa, noget særligt Kendskab til ham eller til hans Affærer har jeg slet ikke haft. Det er den første Fejltagelse af det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde ogsaa kun „rimeligvis“ — det viser sig altsaa nu at være ganske urimeligt —, han sagde, at jeg „rimeligvis, hvis det ikke er helt urigtigt, hvad der siges af saa godt som alle, havde haft nogen Mistanke til hans Karakter.“ Jeg ved nu ikke, om det er en Betingelse for at blive Minister, ogsaa Justitsminister, at Karakteren i alle Henseender er saaledes, at man kan synes om den? Er ikke Sagen den, at der maa ikke være moralske Fejl ved Karakteren; men at man f. Eks. er meget energisk, meget

angribende, meget haard i sine Forretninger og deslige, er det noget, man kan klage over? For Resten maa jeg sige, at om der kunde klages over det, var det mig ikke bekendt. Jeg kendte, som sagt, ikke andet til Alberti, end hvad jeg kendte til ham som ungt Menneske; siden var der gaaet 25 Aar, og hvilken Karakter forandringer sig ikke meget betydeligt i den Tid, mine Herrer! Altsaa, jeg havde ikke noget Kendskab til hans Karakter og heller ikke nogen Mistanke paa dette Punkt.

Det ærede Medlem fra Thisted talte egentlig saaledes, at man skulde tro, at han var et ungt Medlem — jeg sigter ikke herved til Alderen, men til den Tid, han har været Medlem af Tinget. Han er jo gammel her i Tinget, og som gammelt Medlem af Tinget maa han jo vide, hvorledes Situationen var i 1901. Enhver, som nogenlunde har fulgt med, og i alt Fald enhver, som er inde i det politiske Liv, ved jo, at der blev stillet mig den Opgave at danne, hvad man kaldte et parlamentarisk Ministerium. Jeg vil ikke strides om Ordet, men Meningen var den, at det skulde dannes af det Parti, som den Gang havde den ubetingede og meget store Majoritet i Folketinget. Jeg ved ikke, om man ellers, naar man danner Ministerier, kan vælge frit rundt omkring, men jeg ved, at naar man faar den Opgave, kan man i alt Fald ikke vælge frit. Man er jo fuldstændig nødt til at tage de Mænd, som ere udpegede af Partiet, eller rettere, udpege sig selv, fordi det er dem, der bære Partiet. Det gjorde jeg naturligvis ogsaa, og jeg var nødt til det. Blandt andet maa jo det høje Ting erindre, at jeg aldrig før den Tid havde deltaget i aktiv Politik, hvoraf fulgte, at jeg jo ikke selv kunde paastaa eller vente eller tro, at nogen vilde gaa ind paa, at jeg skulde være den ledende Kraft i Ministeriet. Enhver, der den Gang deltog i Politik, ved jo, at de ledende Kræfter, de politiske Kræfter, som i Øjeblikket skulde bære det hele, var Venstrepartiets ledende Mænd. Som Følge deraf havde jeg slet ikke noget Valg, men maatte tage dem, som vare udpegede af Situationen. Naar man derfor spørger, hvem der egentlig var Skyld i, at Alberti kom ind som Justitsminister, saa svarer jeg dertil: Det var Situationen. Og nu kan man jo filosofere derover. Jeg hørte forleden et Medlem sige, at det var Højre, som var Skyld i Situationen, at det var de provisoriske Tider osv. Det kan man jo godt sige, man kan gaa langt til-